

Hamvazószerda

*A világ túl gyors lett, és rosszul alakulnak a dolgok.
Tele van borzalommal, a boldogság lefolyik a kanalizációba.
Egy kozmikus hurrikán közepén pörgünk,
a történet célja és tanulsága még nem elég világos.*

*Az életben maradt punkok a WhatsAppon üzengetnek,
meztelenül fekszenek a kádban,
az esőt várják: hogy essen, majd elálljon.
Az öreg punkokra olykor rátör a melankólia,
és szakértelemmel beszélnek a klímáról.
Pólójukon még mindig a Punk's Not Dead felirat csillog.
Sikerült életben maradniuk, túléltek Sid Vicioust és az összes bulit.
Már csak iszogatnak, és egyedül partiznak: Too Drunk to Fuck.
Kutyát sétáltatnak, felveszik a mamuszt,
és egykedvűn bámulják a manhattani toronyházakat.
Olykor átmennek Brooklynba, kimennek a Coney Islandre,
és elmélyülten szemlélik az óceán hullámait,
legszívesebben eggyé válnának vele.
Csak nézik, hogy szállnak a helikopterek a víz felett.
Nem mennek már a Boweryre, ahol rég megszűnt a CBGB.
Egészen pontosan a CBGB & OMFUG klub:
Country, Bluegrass Blues and Other Music For Uplifting Gormandizers.
Magyarul: Country Bluegrass Blues és egyéb zenék városi ínycsecknek.
Mások szerint: OMFUG – Only Mother Fucking Ugly Girls.
Hilly Kristal alapította motorosok részére,
jó kis countryzenével, ahol bendzsó ciripelt,
sör és blues csörgedezett, mindenki füvezett és révedezett,
de aztán a világ felgyorsult, és mindent elsöpört a punk,
a kapitalizmus romboló kreativitása.
Az ösztönök és érzékszervek hasítottak,
mert muszáj volt csinálni valamit, abból a nyálás törmelékéből,
amit időnként életnek nevezünk.*

*Te csillogó, taknyos élet!
Vissza a gyökerekhez! Vissza, mindig vissza!
A CBGB helyén Varvatos úr butikja működik.
Szemben, a másik oldalon ott a Bleeker Street,
nyomul a Blitzkrieg Bop, a dialektika és az új hullám.*

Hilly Kristal már meghalt, és az eredeti Ramones-tagok is, mind.
Utoljára Tommy Ramone ment el,
már emlékművét is felállították a Bajcsy-Zsilinszky úton,
a Toldi mozinál, ahol az emeleti lakások egyikében
Erdélyi Tamásként megszületett.
Hosszú volt az út a Tolditól a Rock and Roll Hall of Fame-ig.
Igen, a tábla ott van a Toldi mozi előtt,
ahol akár Ujj Zsuzsi is takaríthatott volna:
„Én sem vagyok az már, aki voltam,
csókolommal köszönnek a boltban.”
Az öreg punkokat meg Zsuzsit itt felejtette az idő.
A szabadság ott lapul a lábtörlő alatt vagy a kukásautóban.

Az öreg punknak minden ruhája fekete,
a zoknija, a gatyája, a kalapja, a zsebkendője stb.
A polcon ott csillognak a bakelitok:
Ramones, Patti Smith Group, Sex Pistols, Clash, Talking Heads.
Az életben maradt punkok körül sok a homály.
Járnak-kelnek, és folyamatosan beszélnek magukban,
jobb híján már csak önmaguknak magyarázzák a dolgokat.
Vannak, akik imádnak sorban állni a postán,
utálják a puhányokat, a rádiót rég kihajították az ablakon,
a kibaszott új zenéssel együtt.
Manhattant a tövétől-hegyéig ismerik,
néha elfogja őket az undor, olykor émelegnek is,
messze elkerülik a Broadwayt és a Times Square-t.
Sokat olvasnak, mert érdekli őket az elme működése.
Ez egy ilyen narratíva,
a város szimfóniájában, a szabadság textúrája.

Az életben maradt punkok régen túl vannak az ötvenen
és a hatvanon, a hetvenhez közelednek.
Rozzant ragadozóként lubickolnak a paradicsomszószban.
Nyavalyák gyöttrik őket, a szívük, a májuk, a prosztatájuk.
De akad más is: hasnyál, vérnyomás, cukor, daganat.
Nemrég meghalt az egyik, amikor rátörték az ajtót,
a halottkém csak annyit mondott: már negyedik napja halott.
A fotelben ült. Meg volt meredve. Ülve vitték a hamvasztóba.
Az arca puffadt volt, a szemét tágra nyitotta.
A szájából szürke hab csorgott.
Az ismerőseinek mindig azt mondogatta:
„hamarosan elmegyek San Franciscóba vagy a sírba.”
Szólt az internet-rádió, valami 24 órás underground műsor.
Permanens sztereó, háttérzene, zaj egészen a plafonig.
Jelentésvesztés. Háború, bűn, éhség, falánkság.
Posztkonceptualista üresség. Járványok.

*A hamvai között két bánatos csavart és egy cipzárt találtak,
ez bekerült a jegyzőkönyvbe.*

*Az öreg punkok egymásnak üzenetnek:
minden nagyon rég volt, és elfelejtették az akkordokat,
kihátráltak a bonyolult helyzetekből,
tudják, hogy milyen nehéz irányítani az életet,
és minden megy körbe és körbe,
de van, ami felmegy, aztán meg lejön.
Van, ahogy van, és van, hogy éppen nem.
Általában rosszul állnak a dolgok,
az újaknak jogukban áll utálni az őüket.
Úgyis mind meghalunk egyszer.*